

Siri Ranva Hjelm Jacobsen

Roman

Lindhardt og Ringhof

Ø

LR

Siri Ranva Hjelm Jacobsen

Ø

Roman

Lindhardt og Ringhof

Ø

Copyright © Siri Ranva Hjelm Jacobsen
& Lindhardt og Ringhof Forlag A/S 2016

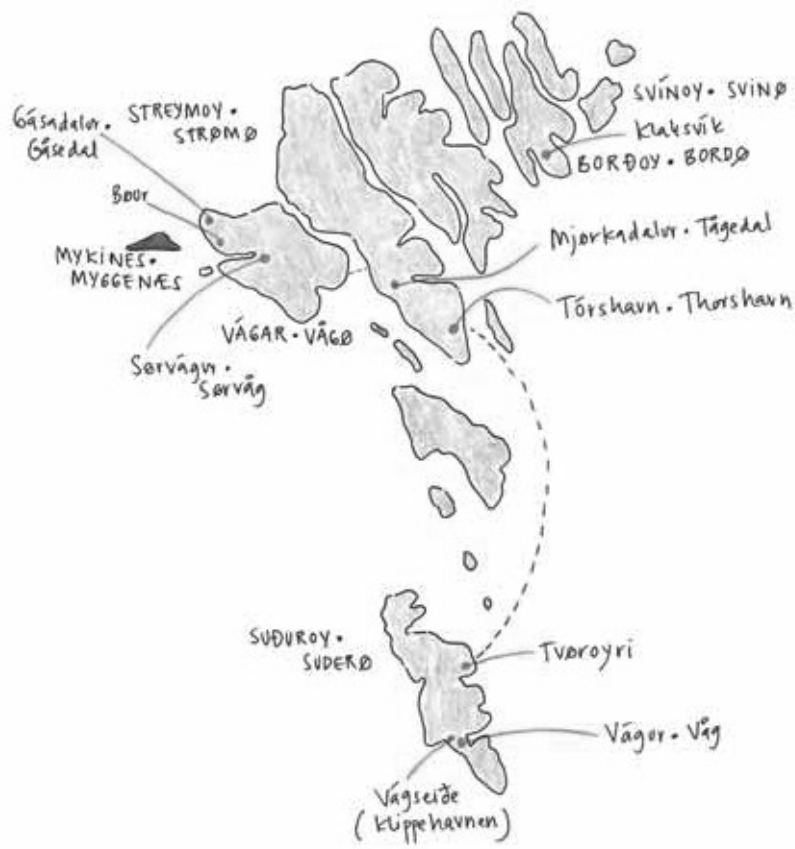
Omslag: Illustration: Annika Øyrabø / Layout: Trine Agger

Bogen er sat med Sabon hos Lymi DTP-Service
og trykt hos Livonia Print
Printed in Latvia 2016
ISBN 978-87-11-55344-2
1. udgave, 2. oplag

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

www.lindhardtogringhof.dk
Lindhardt og Ringhof Forlag A/S er et selskab i Egmont

FØROYAR • FÆRÐERNE

Ankomsten

Vi landede i Vágar lufthavn om morgenen.

Før, over Atlanterhavet, lyttede jeg til stemmerne i kabinen. Den islandske pilot, der talte dansk og færøsk med samme, lidt fugtige læsp. Suðingarnes særlige sprogtone. Den mere sindige nordenfjordske. Jeg anstrengte mig for at forstå de søvnige udvekslinger mellem sæderne. Tænkte igen på den unge færøske musiker, der lænede sig frem på et tilrøget christianshavner-værtshus og sagde, »du? Du kan jo ikke engang udtale dit eget navn.«

»I kan godt bare snakke,« havde Bára sagt, »min veninde er halvfæring.«

Turen fra Kastrup til Vágur er kort, men indflyvningen føles endeløs. Fjeldet læner sig tungt mod maskinen. Det grønne fylder vinduet. Rækker ind. Jeg lukkede øjnene det sidste stykke. Hvis der går får, kan man nå at se de gule øjenslidser, et splitsekund før vingerne skraber forbi. Jeg havde fået en snaps og så én til snaps. Det hvinede stadig i ørene.

Så snart vi slap ud af flyet, kiggede Tarantellen og jeg efter et sted at ryge.

Mor sagde noget om bagagen og forsvandt.

Under et stort skilt med RYGNING FORBUDT stod en klynge færinger og røg. Én havde medbragt askebæger. Et tungt, cremehvidt et. Samtalen drev med røgen.

Man havde arrangeret sig i en kreds om armen med det fremstrakte porcelæn. Jeg løftede min lighter som en plasticorange billet, så blev vi lemmed ind.

Det handlede om politik. En kvinde i æggehvid

sweater slog fast, at det var godt, Færøerne havde haft forstand til at holde sig ude af Europa. Den rodebutik. Hun pustede myndigt ud gennem næsen. Alle i kredsen nikkede. En lille dame i blå vindjakke kvitterede med det åhja, der kan være et spørgsmål eller ubetinget samtykke, og som her var det sidste.

Lufthavnens ankomsthal var grålighvid. Den måde transit snavser væggene til på. Gennem glasset ud til parkeringspladsen så jeg fjeldet. Dybgrønt. Skyerne drev lavt langs autoværnet. Jeg længtes efter luften. Duften af færøsk luft.

Tarantellen rømmede sig. Hans ansigt svævede over kredsens frisurer som en venlig, fuldskægget ballon. Nu sank han lidt sammen i ryggen for at komme i øjenhøjde. Færøerne, indvendte han høfligt var jo sådan set med i Europa. Ret beset befandt vi os, også vi her i lufthavnen, i Europa.

Kredsen af pulsende færingers så ham an. Ikke uvenligt.

Ingen nikkede.

Så tog den myndige til orde. Hun slog over i dansk og svarede langsomt og tydeligt, ømt nærmest, som til et genstridigt får.

»Nej. Her er vi ikke i Europa.«

Tarantellens hånd med cigarettens hang lidt og svævede, så gjorde den et tøvende udfald. Færøerne var ikke med i EU, det var klart, det var ikke Europa på *den* måde. Men sådan rent geografisk? Hvis man kiggede i et atlas?

Kvinden smilede. Jeg kendte det smil fra min mor. Kvinder indløser det i bonus, når de har levet det meste af livet. Kredsen smilede også, variationer over et tema, kvinderne ømt, mændene lidt forlegent.

»Nej,« sagde hun. »Meget kan du have ret i, men dér tager du fejl.«

Med sin Prince 100 indtegnede hun det hele i

en blød cirkel. Fjeldene, de dybe fjorde og dunkle tunneller.

»Dette er ikke Europa. Dette er Færøerne.«

»Hette er Føroyar,« gentog en mand i uldsweater. Et blidt åhja nynnede kredsen rundt.

Tarantellen åndede ind. Langsomt. Jeg trådte et lille skridt til siden og sigtede med hælen efter hans fod.

Vi fandt vores kufferter, lejebilen. Det var min mors idé, at vi skulle tage herop. Hun trængte til at komme hjem efter alle begravelserne, sagde hun. Alt den afsked. Vi kunne tage en ferie sammen. Få set familien. Hun vidste godt, det var mig, der længtes. Jeg havde sagt det. »Jeg kan ikke engang udtale mit eget navn.« Så planlagde hun turen.

Når man ankommer til Færøerne, ved alle besked, så snart hjulene rammer landingsbanen. Det er ikke til at sige hvordan. Man nøjes måske

med at ringe til den tante, man skal bo hos, eller man lander inkognito og tager en nat på hotel, men når man siden banker uanmeldt på hos en bedstefarbror, en halvonkel, på en helt anden ø, er det, »nå. Der var I.« Det gælder ikke nødvendigvis i alle familier.

Mor havde ringet til grandtante Ása. Vi skulle videre til Suðuroy.

Senere, i bilen, fnes Tarantellen stadig.

»Det kan man sgu da ikke bare bilde sig ind!«

Han sagde noget mere, noget om store tanker i småsamfund, om fjeldhobbitter. Det var kærligt nok, men netop det, ømheden i hans måde at more sig på, gjorde mig vred. Jeg ville sparke til forsædet. Så lod jeg være. I stedet mumlede jeg. »Hjem hører ikke nødvendigvis under geografien. Heller ikke hvis man kigger i et atlas.«

Den første tunnel på vejen mod færgen slubrede os ind. Min mor lænede sig frem over rettet. Sammenknebet. Ind i stensmørket.